TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 17. janvārī*

Patērētāju tiesību aizsardzība — Uzņēmēju negodīga komercprakse iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta izpārdošanas pasludināšanas iepriekšēja atļauja

Lieta C-206/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 12. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 2. maijā, tiesvedībā

Georg Köck

pret

Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Levits, Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] un M. Safjans [*M. Safjan*] (referents),

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 21. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *G. Köck* vārdā – *E. Kroker*, *Rechtsanwalt*,

— *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* vārdā – *M. Prunbauer*, *Rechtsanwältin*,

— Austrijas valdības vārdā – *A. Posch* un *G. Kunnert*, pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā – *T. Materne* un *J.-C. Halleux*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Owsiany-Hornung* un *S. Grünheid*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2012. gada 6. septembra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta 1. punktu un 5. panta 5. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvā 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 22. lpp.; turpmāk tekstā – "direktīva").

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *G. Köck* un *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* (Negodīgas konkurences novēršanas apvienība) par viņa preču "galīgas izpārdošanas" pasludināšanu, kā arī ar to saistīto izpārdošanu, ko bez nepieciešamās iepriekšējās administratīvās atļaujas veicis prasītājs pamatlietā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas preambulas 8.–17. apsvērumā ir noteikts:

"(8) Ar šo direktīvu patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem. Tādējādi tā arī netieši sargā likumīgus uzņēmumus no konkurentiem, kas neievēro šajā direktīvā paredzētos spēles noteikumus, un tādēļ garantē godīgu konkurenci jomā, ko koordinē ar šo direktīvu. [..]

[..]

(17) Vēlams precizēt, kāda komercprakse ir negodīga visos apstākļos, lai nodrošinātu lielāku juridisku noteiktību. Tādēļ I pielikumā ietverts pilns visu šādas prakses paveidu saraksts. Šie ir vienīgie komercprakses piemēri, ko var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību 5. līdz 9. pantam. Sarakstu var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu."

4 Direktīvas 1. pantā ir paredzēts:

"Šīs direktīvas mērķis ir dot ieguldījumu iekšējā tirgus pareizā darbībā un sasniegt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm."

5 Direktīvas 2. pants ir formulēts šādi:

"Šajā direktīvā:

[..]

d) "uzņēmēja komercprakse attiecībā pret patērētājiem" (turpmāk – arī "komercprakse") ir jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem;

e) “būtiski kropļot patērētāju saimniecisko rīcību” nozīmē izmantot komercpraksi, lai būtiski mazinātu patērētāja spējas pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu, tādējādi liekot patērētājam pieņemt tādus lēmumus par darījuma veikšanu, kādus viņš citādi nebūtu pieņēmis;

[..]

k) “lēmums veikt darījumu” ir jebkurš patērētāja pieņemts lēmums par to, vai, kā un pēc kādiem noteikumiem veikt pirkumu, vai veikt pilnus vai daļējus maksājumus, paturēt produktu vai no tā atbrīvoties, vai attiecībā uz to izmantot līgumtiesības, neatkarīgi no tā, vai patērētājs nolemj rīkoties vai no rīcības atturēties;

[..].”

6 Direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“1. Šī direktīva attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, kā izklāstīts 5. pantā, pirms komercdarījuma, kas attiecas uz kādu produktu, pēc tā un tā laikā.

2. Šī direktīva neskar līgumtiesības, un jo īpaši noteikumus par līguma spēkā esamību, tā veidošanu vai sekām.

[..]”

7 Direktīvas 5. pantā ir paredzēts:

“1. Negodīga komercprakse ir aizliegta.

2. Komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā ir pretrunā profesionālās rūpības prasībām

un

b) tā attiecībā uz produktu būtiski kropļo vai var būtiski kropļot tā vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību, kuru produkts sasniedz vai kuram tas adresēts, vai vidusmēra grupas pārstāvja saimniecisko rīcību attiecībā uz produktu, ja komercprakse ir vērsta uz īpašu patērētāju grupu.

3. Tādu komercpraksi, kas var būtiski kropļot tikai precīzi nosakāmas patērētāju grupas saimniecisko rīcību, kuri garīgu vai fizisku traucējumu, vecuma vai lētticības dēļ ir īpaši neaizsargāti pret tādu praksi vai attiecīgo produktu, tādējādi, ka varētu saprātīgi paredzēt, ka tirgotājam tas būtu bijis jāprognozē, vērtē no tādas grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa. Tas neskar parasto un likumīgo reklāmas praksi lietot pārspīlētus izteicienus vai izteicienus, ko nav paredzēts uztvert burtiski.

4. Jo īpaši komercprakse ir negodīga, ja:

a) tā maldina, kā izklāstīts 6. un 7. pantā,

vai

b) tā ir agresīva, kā izklāstīts 8. un 9. pantā.

5. Šīs direktīvas I pielikumā dotajā sarakstā ietverti komercprakses veidi, kas visos apstākļos uzskatāmi par negodīgiem. To pašu vienotu[o] sarakstu piemēro visās dalībvalstīs, un to var grozīt tikai ar šīs direktīvas pārskatīšanu.”

8 Direktīvas 11. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina piemērotus un efektīvus līdzekļus, lai apkarotu negodīgu komercpraksi nolūkā nodrošināt šīs direktīvas prasību ievērošanu patērētāju interesēs.

Tādi līdzekļi ietver tiesību normas, saskaņā ar ko tādas personas vai organizācijas, kurām saskaņā ar attiecīgo valstu tiesību aktiem ir likumīgas intereses apkarot negodīgu komercpraksi, tostarp konkurenti, var:

a) celt prasību tiesā pret šādu negodīgu komercpraksi

un/vai

b) ierosināt šādas negodīgas komercprakses izskatīšanu administratīvā iestādē, kas ir kompetenta vai nu pieņemt lēmumus par sūdzībām, vai ierosināt attiecīgu tiesvedību.

Katra dalībvalsts nosaka, kuru no šīm iespējām izmantot, kā arī to, vai dot iespēju tiesām vai administratīvām iestādēm pieprasīt, lai pirms lietas ierosināšanas būtu izmantoti citi noteikti līdzekļi sūdzību izskatīšanai [..]. Šīs iespējas ir pieejamas neatkarīgi no tā, vai ietekmētie patērētāji atrodas dalībvalsts teritorijā, kur atrodas tirgotājs, vai citā dalībvalstī.

[..]

2. Saskaņā ar 1. punktā minētajām tiesību normām dalībvalstis tiesām vai administratīvām iestādēm piešķir pilnvaras, kas ļauj gadījumos, kad tās uzskata šādus pasākumus par vajadzīgiem, ņemot vērā visu iesaistīto intereses, it sevišķi sabiedrības intereses:

a) likt pārtraukt negodīgu komercpraksi vai ierosināt attiecīgu tiesvedību, lai panāktu negodīgas komercprakses pārtraukšanu,

vai

b) aizliegt negodīgu komercpraksi vai ierosināt attiecīgu tiesvedību, lai panāktu negodīgas komercprakses aizliegšanu, ja negodīga komercprakse vēl nav sākusies, bet tās īstenošana ir paredzama,

pat nepierādot tirgotāja faktiski nodarītos zaudējumus vai kaitējumu, nodomu vai nolaidību.

Dalībvalstis arī paredz paātrinātu procedūru, lai veiktu pirmajā daļā minētos pasākumus:

— vai nu pagaidu kārtā,

vai

— ar galīgo spēku,

zinot, ka katra dalībvalsts nosaka, kuru no abām iespējām izvēlēties.

Dalībvalstis turklāt var piešķirt tiesām vai administratīvām iestādēm pilnvaras, lai likvidētu sekas, ko rada negodīga komercprakse, par kuras izbeigšanu ir pieņemts galīgs lēmums:

a) prasīt attiecīgā lēmuma pilnīgu vai daļēju publicēšanu tādā formā, kādu uzskata par piemērotu;

b) papildus pieprasīt publicēt paziņojumu ar labojumu.

3. Panta 1. punktā minētās administratīvās iestādes:

a) ir izveidotas tā, lai neizraisītu šaubas par to objektivitāti;

b) pieņemot lēmumus par sūdzībām, ir attiecīgi pilnvarotas efektīvi pārraudzīt un panākt savu lēmumu efektīvu ievērošanu;

c) parasti paskaidro savu lēmumu iemeslus.

Ja administratīvā iestāde ekskluzīvi īsteno 2. punktā minētās pilnvaras, tā vienmēr paskaidro savu lēmumu iemeslu. Turklāt tādā gadījumā jāparedz norma par procedūrām, ar ko var tiesā pārsūdzēt administratīvās iestādes pilnvaru nepareizu vai nepamatotu īstenošanu vai tādu pilnvaru nepareizu vai nepamatotu neizmantošanu."

9 Direktīvas 13. pants ir formulēts šādi:

"Dalībvalstis nosaka sankcijas gadījumiem, kad tiek pārkāpti šīs direktīvas piemērošanai pieņemtie valsts noteikumi, un veic visus vajadzīgus[os] pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju piemērošanu. Šādām sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām."

10 Direktīvas I pielikumā ir uzskaitīta komercprakse, kas jebkuros gadījumos uzskatāma par negodīgu, atsaucoties tostarp uz šādu praksi:

"[..]

4) Ja apgalvo, ka tirgotāju (tostarp viņa komercpraksi) vai produktu ir sertificējusi, ieteikusi vai atļāvusi lietot valsts vai privāta struktūra, bet tas neatbilst patiesībai, vai ja tādu apgalvojumu izsaka neatbilstīgi sertifikācijas, ieteikuma vai lietojuma atļaujas nosacījumiem.

[..]

7) Ja nepatiesi apgalvo, ka produkts būs pieejams tikai ļoti ierobežotu laiku vai ka tas būs pieejams ar īpašiem noteikumiem tikai ļoti ierobežotu laika posmu, lai izvilinātu no patērētājiem tūlītēju lēmumu un atņemtu pietiekamu iespēju vai laiku pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu.

[..]

15) Ja apgalvo, ka tirgotājs grasās pārtraukt tirdzniecību vai pārvākties uz citām telpām, bet tas neatbilst patiesībai.

[..]"

Austrijas tiesības

11 Saskaņā ar Likuma par negodīgas konkurences aizliegšanu (*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb*) 33.a pantu pamatlietā piemērojamā redakcijā (turpmāk tekstā – "*UWG*"):

"(1) Ar [totālas] izpārdošanas pasludināšanu šī federālā likuma izpratnē ir jāsaprot visi publiskie sludinājumi vai plašam personu lokam paredzētas publikācijas, no kurām var secināt nodomu steidzami realizēt lielu preču daudzumu mazumtirdzniecībā un kuras vienlaikus var radīt iespaidu, ka steidzamu pārdošanu uzņēmējam liek veikt īpaši apstākļi un tāpēc tas savas preces piedāvā ar īpaši izdevīgiem nosacījumiem vai cenām. [..]

(2) 33.a–33.e panta noteikumi tomēr neattiecas uz sludinājumiem un paziņojumiem par sezonas gala izpārdošanām, sezonas preču krājumu izpārdošanām, izpārdošanām pirms inventarizācijas un līdzīgām izpārdošanām un attiecīgajā komercnozarē un konkrētos gadalaikos vispārīgi ierastajām īpašajām izpārdošanām (piemēram, "baltā nedēļa", "mēteļu nedēļa").

(3) Ar šo pantu netiek skarta pielikuma 7. punkta piemērošana."

12 Šī likuma pielikuma 7. punktā bez grozījumiem ir pārņemts direktīvas I pielikuma 7) punkts.

13 *UWG* 33.b pantā ir noteikts:

"[Totālas] izpārdošanas pasludināšana ir atļauta tikai tad, ja ir izsniegta izpārdošanas vietā kompetentās reģionālās administratīvās iestādes atļauja. Lūgums par atļaujas izsniegšanu ir jāiesniedz rakstveidā un tajā jānorāda šādas ziņas:

1) pārdodamo preču daudzums, kvalitāte un pārdošanas cena;

2) precīzi norādīta [totālas] izpārdošanas vieta;

3) plānotais izpārdošanas laikposms;

4) plānotās [totālas] izpārdošanas iemesli, kā, piemēram, uzņēmuma īpašnieka nāve, komercdarbības pārtraukšana vai konkrētas preču kategorijas pārdošana, uzņēmuma pārcelšana, dabas katastrofa u.tml.;

[..]."

14 *UWG* 33.c pantā ir paredzēts:

"(1) Reģionālā administratīvā iestāde pirms lēmuma pieņemšanas par lūgumu pieprasa izpārdošanas vietas kompetentajai Federālās zemes Tirdzniecības kamerai divu nedēļu laikā sniegt atzinumu.

(2) Reģionālajai administratīvajai iestādei lēmums par lūgumu ir jāpieņem viena mēneša laikā no tā iesniegšanas.

(3) Atļaujas izsniegšana ir jānoraida, ja nepastāv 33.b panta 4) punktā norādītie pamati vai ja plānotā izpārdošana neattiecas uz īslaicīgu periodu. Atļaujas izsniegšana ir jānoraida arī tad, ja pārdošana ir plānota laikposmā no priekšpēdējās nedēļas sākuma pirms Lieldienām līdz Vasarsvētkiem, no 15. novembra līdz Ziemassvētkiem vai to plānots turpināt ilgāk par pusgadu, izņemot ar uzņēmēja nāvi, dabas katastrofu vai citām nozīmīgām situācijām saistītus gadījumus. Ja uzņēmums pastāv ne ilgāk par trim gadiem, atļauja ir izsniedzama tikai ar uzņēmēja nāvi, dabas katastrofu vai citām tikpat nozīmīgām situācijām saistītos gadījumos.

[..]"

15 *UWG* 33.d pantā ir noteikts:

"(1) Ikvienā [totālas] izpārdošanas sludinājumā ir jābūt ietvertam steidzamas pārdošanas pamatojumam, laikposmam, kurā tiek plānota [totāla] izpārdošana, un pārdodamo preču vispārējam raksturojumam. Šīm ziņām ir jāatbilst atļaujas izsniegšanas lēmumā norādītajām ziņām.

(2) Pēc atļaujas izsniegšanas lēmumā norādītā pārdošanas laikposma beigām [totālas] izpārdošanas pasludināšana nav atļauta.

(3) Atļaujas izsniegšanas lēmumā norādītajā pārdošanas laikposmā ir atļauta sludinājumā norādīto preču pārdošana tikai atļaujas izsniegšanas lēmumā norādītajā daudzumā. Jebkāds šo preču kategorijas pievedums ir aizliegts.

[..]"

16 Saskaņā ar *UWG* 34. panta 3. punktu:

"Šajā nodaļā paredzēto noteikumu pārkāpuma gadījumā, neskaitot kriminālvajāšanas iespēju, var prasīt darbības pārtraukšanu un vainas konstatēšanas gadījumā – zaudējumu atlīdzināšanu. Prasību var celt tikai vispārējās jurisdikcijas tiesā. [..]"

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

17 *G. Köck*, Insbrukā (Austrija) reģistrēts komersants, laikrakstā ievietoja sludinājumu par sava veikala preču "totālu izpārdošanu" un reklāmas stendus un uzlīmes izvietoja arī minētā veikala priekšpusē. Papildus izteicienam "totāla izpārdošana" viņš izmantoja arī formulējumus "tiks izpārdots pilnīgi viss" un "atlaides līdz 90 %". *G. Köck* nebija saņēmis reģionālās administratīvās iestādes (*Bezirksverwaltungsbehörde*) izpārdošanas pasludināšanas atļauju.

18 *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb*, uzskatot, ka *G. Köck* sludinājums ir "totālas izpārdošanas pasludināšana" valsts tiesību aktu izpratnē un ka tiek ignorēti *UWG* 33.a un nākamo pantu noteikumi, jo tā esot notikusi bez iepriekšējas administratīvas atļaujas, cēla prasību *Landesgericht Innsbruck* [Federālās zemes tiesā Insbrukā] par darbības pārtraukšanu un tiesas nolēmuma publicēšanu.

19 Kad šī prasība tika noraidīta, *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* par šo nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht Innsbruck* [Federālās zemes Augstākajā tiesā Insbrukā]. Šī tiesa izdeva rīkojumu par pagaidu noregulējumu, apmierinot apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumu.

20 Par *Oberlandesgericht Innsbruck* rīkojumu *G. Köck* iesniedza iesniedzējtiesā kasācijas sūdzību ("Revisionsrekurs").

21 Pirmkārt, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, tiesvedība pamatlietā ir vienīgi par to, vai *G. Köck* ir atbilstoša administratīvas iestādes izsniegta atļauja. Šajā tiesvedībā komercprakses negodīgā rakstura pārbaude no tiesu piekritības esot nodota administratīvām iestādēm, iepriekš neizlemjot, vai šī prakse ir negodīga "visos apstākļos" direktīvas 5. panta 5. punkta izpratnē.

22 Otrkārt, iesniedzējtiesa neizslēdz, ka saskaņā ar direktīvu tiesas noteikts komercprakses aizliegums varot tikt uzskatīts par pieļaujamu tikai tad, ja pašā administratīvās iestādes lēmumā šajā ziņā ir ievērotas minētās direktīvas prasības.

23 Uzskatot, ka pamatlietas iznākums ir atkarīgs no direktīvas normu interpretācijas, *Oberster Gerichtshof* [Augstākā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru bez kompetentas administratīvas iestādes izsniegtas atļaujas nav pieļaujama totālas izpārdošanas pasludināšana, kas tāpēc ir jāaizliedz tiesvedībā, kurā tiesai nav jāpārbauda, vai šāda komercprakse ir maldinoša, agresīva vai citādi negodīga, ir pretrunā direktīvas [..] 3. panta 1. punktam un 5. panta 5. punktam vai citiem [šīs direktīvas] noteikumiem?"

Par prejudiciālo jautājumu

24 Uzdodot šo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to valsts tiesai tiek aizliegts izdot rīkojumu par komercprakses pārtraukšanu tikai tāpēc, ka šai komercpraksei nav kompetentās administratīvās iestādes iepriekšējas atļaujas, ja tā neveic minētās prakses negodīgā rakstura izvērtēšanu.

25 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jānosaka, vai tāda komercprakse kā *UWG* 33.a panta 1. punktā paredzētā totālas izpārdošanas pasludināšana ir "komercprakse" direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un tādējādi ir pakļauta šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem.

26 Šajā ziņā ir jānorāda, ka direktīvas 2. panta d) punktā, izmantojot sevišķi plašu formulējumu, "komercprakses" jēdziens ir definēts kā "jebkura tirgotāja veikta darbība, noklusējums, uzvedība vai apgalvojums, komerciāls paziņojums, tostarp reklāma un tirgdarbība, kas ir tieši saistīta ar produkta popularizēšanu, pārdošanu vai piegādi patērētājiem" (2010. gada 9. novembra spriedums lietā C-540/08 *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, Krājums, I-10909. lpp., 17. punkts).

27 Tādi reklāmas pasākumi kā pamatlietā, kuri attiecas uz preču pārdošanu patērētājiem ar izdevīgiem nosacījumiem vai par izdevīgām cenām, skaidri iekļaujas tirgus dalībnieka tirdzniecības stratēģijā un ir tieši saistīti ar noieta veicināšanu un šo preču pārdošanu. No tā izriet, ka tie ir "komercprakse" direktīvas 2. panta d) punkta izpratnē un līdz ar to ietilpst šīs direktīvas materiālajā piemērošanas jomā.

28 Pēc tam, kad tas noskaidrots, ir jāpārbauda, vai tādas valsts tiesību normas kā *UWG* 33.b pants un 34. panta 3. punkts, ņemot vērā šo tiesību normu mērķus, var ietilpt direktīvas piemērošanas jomā.

29 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar direktīvas preambulas 8. apsvērumu, kā Tiesa jau ir spriedusi, ar šo direktīvu "patērētāju ekonomiskās intereses ir tieši aizsargātas no negodīgas uzņēmēju komercprakses pret patērētājiem" un tās [mērķis], kā it īpaši norādīts direktīvas 1. pantā, ir sasniegt "augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, tuvinot dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas uz negodīgu komercpraksi, kura rada kaitējumu patērētāju ekonomiskajām interesēm" (2012. gada 4. oktobra rīkojums lietā C-559/11 *Pelckmans Turnhout*, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Kā tas izriet no šīs direktīvas preambulas 6. apsvēruma, no tās piemērošanas jomas ir izslēgti vienīgi tie valsts tiesību akti par negodīgu komercpraksi, kas rada kaitējumu "tikai" konkurentu ekonomiskajām interesēm vai attiecas uz tirgotāju darījumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 21. punkts).

31 Kā norāda iesniedzējtiesa, pamatlietā "totālas izpārdošanas pasludināšana" *UWG* 33.a panta 1. punkta – pamatlietā piemērojamās tiesību normas – izpratnē, ir "komercprakse" direktīvas izpratnē. Tādējādi minētā tiesa, kā norāda ģenerāladvokāte secinājumu 38. punktā, netieši pieņem, ka šīs normas mērķis ir patērētāju, nevis tikai konkurentu un citu tirgus dalībnieku aizsardzība.

32 Turklāt *UWG* 33.b pantā ir paredzēts, ka totālas izpārdošanas pasludināšana ir atļauta tikai tad, ja par to ir saņemta iepriekšēja administratīva atļauja. Tajā ir uzskaitītas arī ziņas, kas ir jānorāda atļaujas saņemšanas pieteikumā. Šī likuma 34. panta 3. punktā ir paredzēts, ka *UWG* 33.a–33.d panta noteikumu pārkāpuma gadījumā var celt prasību par darbības pārtraukšanu vai – vainas gadījumā – par zaudējumu atlīdzināšanu.

33 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka tādas valsts tiesību normas kā *UWG* 33.b pants un 34. panta 3. punkts kopsakarā ar *UWG* 33.a panta 1. punktu, kurā, paredzot sodus, tiek aizliegta neatļauta komercprakse, ir pasākumi, kuru mērķis ir apkarot negodīgu komercpraksi patērētāju interesēs un kuri tātad ietilpst direktīvas piemērošanas jomā.

34 Pēc šī konstatējuma izdarīšanas ir jāpārbauda, vai direktīva nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir aplūkots pamatlietā.

35 Saskaņā ar patstāvīgo judikatūru vienīgie komercprakses piemēri, ko saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu var uzskatīt par negodīgiem, neizvērtējot katra atsevišķa gadījuma atbilstību direktīvas 5.–9. pantam, ir direktīvas I pielikumā norādītie piemēri. Tādējādi prakse, kas nav iekļauta šajā pielikumā, var tikt atzīta par negodīgu tikai pēc tās negodīguma rakstura pārbaudes atbilstoši minētajā 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem (šajā ziņā skat. 2010. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-304/08 *Plus Warenhandelsgesellschaft*, Krājums, I-217. lpp., 41.–45. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, 30.–34. punkts).

36 Nevar uzskatīt, ka komercprakse, kas izpaužas kā *UWG* 33.a panta 1. punktā paredzētā totālas izpārdošanas pasludināšana, ko bez tai nepieciešamās kompetentās administratīvās iestādes iepriekšējas atļaujas veic tirgotājs, kā tāda ietilpst direktīvas I pielikumā uzskaitītajā praksē.

37 No šajā pielikumā iekļautās prakses, kas visos apstākļos uzskatāma par negodīgu, ir jāizvērtē tā, kurai potenciāli varētu būt nozīme pamatlietas apstākļos un uz kuru lietas dalībnieki norāda tiesvedībā Tiesā.

38 Minētā pielikuma 4) punktā ir iekļauta prakse, kas izpaužas kā "[..] [apgalvojums], ka tirgotāju (tostarp viņa komercpraksi) vai produktu ir sertificējusi, ieteikusi vai atļāvusi lietot valsts vai privāta struktūra, bet tas neatbilst patiesībai, vai ja tādu apgalvojumu izsaka neatbilstīgi sertifikācijas, ieteikuma vai lietojuma atļaujas nosacījumiem".

39 Minētajā punktā nav paredzēts komercprakses, kurai kompetentā iestāde nav piešķīrusi atļauju, vispārējs aizliegums. Tieši pretēji, tajā ir paredzēti īpaši gadījumi, kuros, kā secinājumu 93. punktā norāda ģenerāladvokāte, piemērojamajā tiesiskajā regulējumā ir noteiktas zināmas prasības, kas tostarp attiecas uz tirgotāja vai tā produktu kvalitāti un šajā ziņā ir paredzēta sertifikācijas, ieteikuma vai lietojuma atļaujas izsniegšanas sistēma.

40 Tāpat uz totālas izpārdošanas pasludināšanu, kas veikta bez atbilstošas iepriekšējas atļaujas, nevar attiekties direktīvas I pielikuma 7) punkts un to nevar uzskatīt par nepatiesu apgalvojumu, liekot patērētājiem domāt, ka attiecīgais produkts "būs pieejams tikai ļoti ierobežotu laiku vai ka tas būs pieejams ar īpašiem noteikumiem tikai ļoti ierobežotu laika posmu, lai izvilinātu no patērētājiem tūlītēju lēmumu un atņemtu pietiekamu iespēju vai laiku pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu".

41 Arī šī pielikuma 15) punkts nav piemērojams pamatlietā. Šis punkts attiecas uz praksi, kas izpaužas kā "[..] [apgalvojums], ka tirgotājs grasās pārtraukt tirdzniecību vai pārvākties uz citām telpām, bet tas neatbilst patiesībai". Tomēr pamatlietā runa ir nevis par tādu praksi, kas paredzēta minētajā 15) punktā, bet gan par komercpraksi, ko veic bez administratīvas iestādes iepriekšējas atļaujas.

42 No iepriekš minētā izriet, ka *UWG* 33.a panta 1. punktā paredzētā totālas izpārdošanas pasludināšana, ko bez tai nepieciešamās iepriekšējās atļaujas veic tirgotājs, ciktāl tā neietilpst minētajā pielikumā, kā tāda nevar tikt uzskatīta par negodīgu visos apstākļos.

43 Šajos apstākļos ir jānovērtē, vai šā sprieduma 33. punktā paredzētais valsts tiesiskais regulējums nav pretrunā ar direktīvu izveidotajai sistēmai.

44 Kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 44.–55. punktā, direktīva piešķir dalībvalstīm rīcības brīvību izvēlēties valsts pasākumus, lai atbilstoši direktīvas 11. un 13. pantam apkarotu negodīgu komercpraksi, tostarp ar nosacījumu, ka šie pasākumi ir piemēroti un efektīvi un ka paredzētās sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas.

45 Ņemot vērā, ka iepriekšēja vai preventīva pārbaude no dalībvalsts puses zināmos apstākļos var izrādīties piemērotāka un atbilstošāka nekā vēlāka pārbaude, kas paredz jau veiktas vai sagaidāmas komercprakses pārtraukšanu, šie valsts pasākumi var būt tādi, kas tostarp paredz iepriekšējas atļaujas saņemšanas sistēmu ar noteiktām sankcijām konkrētām praksēm, kuru raksturs negodīgas komercprakses apkarošanas izpratnē prasa šādu pārbaudi.

46 Tomēr ar minētajiem valsts pasākumiem izveidotā sistēma, ar kuru ir transponēta direktīva, nevar radīt situāciju, kurā komercprakse, neizvērtējot tās negodīgo raksturu, tiek aizliegta tikai tāpēc, ka nav saņemta administratīvas iestādes iepriekšēja atļauja minētās prakses veikšanai.

47 Pirmkārt, direktīva nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kas izslēdz direktīvas I pielikumā neiekļautas komercprakses pārbaudi atbilstoši šīs direktīvas 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem.

48 Otrkārt, valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tikai pēc komercprakses aizliegšanas, kas paredzēta iepriekšējas atļaujas saņemšanas pienākuma neievērošanas gadījumā, tiek pārbaudīts minētās komercprakses negodīgais raksturs, nav saderīgs ar direktīvas izveidoto sistēmu, jo tādējādi no tirgotāja skatupunkta šai praksei tās rakstura, un it īpaši ar to saistītā laika faktora, dēļ nebūtu nekādas ekonomiskas jēgas.

49 Tāds valsts tiesiskais regulējums kā iepriekšējā punktā minētais ir līdzvērtīgs vispārēja aizlieguma noteikšanai īpašā režīmā veiktai komercpraksei, kaut gan komercprakses eventuāli negodīgais raksturs, kā to paredz šā sprieduma 35. punktā minētā judikatūra, netika pat izvērtēts atbilstoši direktīvas 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem.

50 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj, ka valsts tiesa izdod rīkojumu par komercprakses, kas nav minēta šīs direktīvas I pielikumā, pārtraukšanu tikai tāpēc, ka attiecībā uz minēto praksi nav saņemta kompetentās administratīvās iestādes iepriekšēja atļauja, ja pati tiesa neizvērtē attiecīgās komercprakses negodīgo raksturu atbilstoši minētās direktīvas 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

51 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva"), ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj, ka valsts tiesa izdod rīkojumu par komercprakses, kas nav minēta šīs direktīvas I pielikumā, pārtraukšanu tikai tāpēc, ka attiecībā uz minēto praksi nav saņemta kompetentās administratīvās iestādes iepriekšēja atļauja, ja pati tiesa neizvērtē attiecīgās komercprakses negodīgo raksturu atbilstoši minētās direktīvas 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem.

[Paraksti]